

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft, egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárban.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

HÁROM SIKER BUKÁSA.

(Nem vig történet ez, a kiken megesett.)

(Vége.)

Az öreg megfordul, s látja hogy a falon egy kép ráhába tett felirat van. „Ezen teremben tilos a dohányzás, s mindenki figyelmeztetik, hogy a kalapját vegye le.“

— Különös — mond erre az apa — még ilyet soha életemben nem hallottam; de biz azért én csak nem teszem le pipámat s kalapomat száz ilyen ostoba felírásért.

— Apám, apám — felelt gyáva hangon az ifju — Ne rezonirozzon. Nem oly időket élünk mint máskor, mert most ugy becsipik az embert, hogy csak másnap az árestomban kérdik meg először: kicsoda, micsoda, ki fia s mi járatban van?

— Most már azért is még jobban pipálok — felelt az öreg nyakasan, s báránybőr sapkáját még félre is billenté.

Az ifju, ki Pesten négy évig tanulta az urat játszani, hosszúra nyult orral s lebigyesztett ajakkal tilt szemközt atyjával. Szorencsére bejött a kocsmáros asztalt teríteni s az öreg kérdé tőle ;

— Ki j arancsolja itt, hogy a vendég levegye kalapját?

— Hogy a vendég levegye kalapját? — felelt a csaplár tátott szájjal — már hogy parancsolná azt itt valaki?

— Hát pipázni mért nem szabad?

— De már hogy ne szabadna! Hiszen csak is a pipafüsttől olyan fekete a fal, mint a kéményben.

— Ha így van, minek írják arra a táblára : hogy itt senki se dohányozzon, a sipkát pedig letegye.

E szavakra a kocsmáros elneveti magát, mert valóban csak most értheté meg, honnan juthat vendégének eszébe ilyeket kérdeni.

— Hiszen ténsuram, az a tábla már három esztendeje ott lóg, akkor tettük oda, mikor egy farsangon a csizmadia-czéh itt egy igen fényes bált adott.

Gáspár urfi halálíg megszégyenlette e dolgot. Az öreg győzelmes tekintetet vete fiára, ha

másként egy általában nem volt is inyére, hogy nagy reményü fia így nevetségessé tette magát. Azután kérdezősködék, hol jár ily soká ő lordsága.

— Mindjárt bekiáltom — monda Gáspár örülve, hogy a beszéd folyam más fordulatot vehetett . . . s megnyitván az ajtót kikiáltta: — Mylord! mylord! . . .

E kiáltásra a konyha felől nagyszerű ugrás és csörtetés hallatszék s a kocsmáros vislája a félig nyitott ajtó elé rohant, ugatván s farkcsóválással jelentvén ki örömét és meglepetését.

Gáspár urfi azonban figyelemre sem méltatja a kutyát, hanem még egyszer kiált: — Mylord! mylord!

A kocsmáros elköhinti magát s mondja:

— Engedelmet kérek: a mylord nem jöhet be, nem ér idáig a láncza, mert bizony megkötöttem a jámbort, ne hogy elkóboroljon . . .

Gáspár urfi Isten irgalmazzon-t kiáltott . . .

— Hogyan, ő lordságát megkötötte, hogy el ne kóboroljon!? Actus majoris potentiae!

Persze, hogy csak hamar észrevette tévedését, s megértette, hogy a kocsmáros az ő mylord nevü vislájáról beszélt . . . de már minden késő volt; a kocsmáros már észrevette a hibát, az öreg Kajsza Péter pedig ajkaiba harapva, összevissza szidta az élheterlen lelkét az ilyen-amolyan oktondi fattyujának.

Gáspár urfi maga is belátta, hogy uraságot tanuló kursusából nagyon rossz exament ad apja előtt. Szerencséjére léptek hallattak kívülről, s a két lábu mylord is elvégezvén pofolózkodásait a kellnerrel, belépett.

Gáspár urfi, mint vizbefuló a szalmaszálhoz, kapott utolsó menedékéhez: s kézen fogva az idegent bemutatá atyjának.

Tromfot tromffal.

Egy juhászbojtár falka juhok hajtott az utcán s egy arra menő uri ember megszólítja:

— Hova hajtod ösém azokat a juhokat?

— Az orruk után — felele az röviden.

Az uri ember azzal áltatta magát, hogy bizonyosan nem jól hallotta, a mit az a ficzkó felelt.

— De hát honnan hajtod? — kérdé újra.

— A farkuk felől — durezaskodék amaz.

— Ejnye akasztófára való! hogy soha se kerül ki a hóhér seprűjét, stb. dorgálá az úr felboszankodva.

— Az urat meg áldja meg az Isten, és részeltesse minden kegyelmében — válaszola a bojtár.

Az uri ember gondolkodni kezdett: ejnye, talán

— Öregem! van szerencsém neked legjobb barátomat mint leendő kedves vendégünket lord Bolondston Arthur urat bemutatni.

Az öreg szemügyre veszi az idegent, amaz is kezd visszafelé huzakodni. Kajsza uram arca mindegyre gyulad, mylordé halaványodik, végre ki tör az öregből a düh és kiáltja . . .

— Ezer villám és milliom fergeteg! ez a te lordod? Hogy mondtad csak: lord Bolondston Arthur? A bizon Jachtelesz Iczig . . . hát, a mi nap is, magam láttam, midőn Debreczenben a fehér lóbul kidobták, mert a ferbliben a sántát mindig a kártya közepéről rángatta elé.

E szavakra ő lordsága mintegy levegővé válva, eltűnt a szobából. Valami tapasztalt vén boszorkány, ha seprőnyél közelébe jut, ügyesebben el nem távozhatott volna.

Ekkor aztán megtelvén a pohár, az öreg is oda fordula fiához s mondá:

— Gyönyörű magzatokat neveltem a hazának. Kettővel már csufosan megbuktam, a harmadik pedig négy esztendő alatt annyit se tanult meg, hogy a készből ur tudjon lemi!

Ezt mondva megfordult, kikiáltott kocsisához, befogatott, s rögtön visszaindult; az éjt már a legközelebbi állomáson Gyomán töltötte.

Utóhang.

Eddig tart e történet.

Ha nem tetszenék az olvasónak az elbeszélés, kérjük ne tulajdonítsa a hibát az írónak, vagy az író elismert csekély előadási tehetségének, a baj fő oka a kókai Kajszák családi szerencsétlen voltukban fekszik . . . Ilyen emberektől mint ők voltak, valami okosabb dolog, ki sem kerülhetett volna.

Bertók a Csikban.

még se kellett volna úgy leszidnom ezt a fiút; jó gyermek lehet ez, hogy így kenyérrel hajítja vissza az én kődobásomat. Utána kiált hát mégegyszer:

— Megállj csak öcsém! már megengedj, még se kívánom én tenéked azokat a roszakat.

— Nohát akkor én se kívánom az urnak azokat a jókat.

Uj időszámítás.

— Uram! szól a színész házigazdája szent György nap után nagy haraggal: — már *huszonhetedikén* eltelt *prima* s az úr még ma sem fizetett meg.

Búcsúztató.

Elmult ó esztendő
 Illik rád gyászkendő.
 Hallgasd meg, mit tettél?
 Száraz nyár, hideg tél;
 Jégeső, rosz aratás, csirás buza;
 Savanyu bor, moratorium;
 Drága pénz, ritka pénz, semmi pénz,
 Olesó rosz, olesó rosz, olesó papiros,
 Repczénkre sok kukacz, kevés vevő;
 Nátha, grippe, bukott adósok,
 Lapbélyeg, kevés előfizető,
 Emléked mind ezekben él.
 Pénteken kezdődöttél, pénteken végződöttél,
 Csakhogy már leteltél.
 Requiescas non in pace, sed in pice
 A miből nekünk ugyan eleget termettél.

K—s. M—n.

Recomendatio levél.

Levelemnek előmutatója Kis Gergely, ki is folyó 18...-dik évben legénykép nálam dolgozván köpönyegeket, nadrágokat, kaputokat, selyemből, és mindenféle drága szövetekből; nem is olyan fuser, mint a ki Tardi Ferencz bátyámnál van, kire csak egy nadrágot se lehet bizni, mert abból az embert kiszabja s a posztónak felit is elcsipi. Költ stb.

Tardi László.

Szeget szeggel.

Eredeti volt az a testvéri viszony, a mi a két Katrinczai gróf között létezett.

Ikrek voltak, az egyik neve volt Pál, a másiké Péter; mind a kettő öccsének nevezte a másikat s e miatt már gyerekkorukban sokszor bevették egymásnak a fejét.

Mindig, minden időben, minden alkalommal, akár pörfolyam volt, akár juristitium; farsang, avagy sátoros ünnep, ők szüntelen civakodtak egymással.

Össze tudtak veszni akármin; a legesekélyebb haszontalanságon, azon elperlekedtek esztendőig, fizették a prókátort, gyötrötték a bírót; leszídták, lepiszkolták egymást, élő szóval és írásban — és a mellett elválhatatlanok voltak.

Nem volt egy-egy családnak annyi pere folyamatban egyszerre, mint Katrinczai Péter Pálnak egymás ellen, hanem azért, mikor informálni kellett menni a városba, egy kocsin mentek be s miután tanúk előtt, bírák előtt, ügyvédi segítség mellett ott egy pár óra hosszat leszedték egymásról a keresztvizet, megint szépen felültek egymás mellé a hintóba s hajtottak haza. Odáig is összevesztek ugyan egynehányszor egy ütötaplón, egy pipa dohányon, meg azon, hogy melyiknek áll furcsában a kalapja? s a melyiknek épen a kezében volt a gyeplü, az rendesen belefordította a kocsit az árokba, hanem azért a jövő sédiára megint csak együtt kocsikáztak be, s akkor meg a másik fordította fel a hintót.

Ha valamelyik szépen bevettetett egy táblát buzával, a másik éjszaka kiküldte a béresét s zabot vettetett föléje; ez meg aztán neki állt az öccse repczéjének s zöidjében lekaszáltatta.

Kutyát macskát egyik sem tarthatott, mert az bizonyos volt, hogy nem él három napig az udvarban. Es e mellett szüntelen együtt laktak s minden este összeültek tarokkozni. A kit a sors odarendelt melléjük harmadiknak, az boldog ember volt; mikor kiosztották a kártyát, Pál azt mondta: „veszem háromra“; Péter azt mondta: „kettőre“, Pál azt mondta: „tartom“; Péter folytatta: „egyre“ — Pál ismételte „tartom“; Péter rámondta „kézből“, Pál nem engedte „magam!“ Ilyenformán a melyik első volt, soha sem engedte a hátulsót játszani s rendesen busásakat bukott, a két civakodó közt a harmadik rakta el a nyereséget.

Minthogy Péter és Pál egy napra esik, ők is együtt szokták feltartani a nevük napjait, mely alkalommal természetesen oda ment ki a fő tervezet, hogy ki tudja a másiknak a multságát mentül jobban elrontani? A leleményességet ebben a tekintetben igen sokra vitték.

Egy kastélyban laktak mind a ketten, azt a kastélyt még az öreg gróf építtette s halála után nem volt az a birói hatalom, mely meg tudta volna őket rajta osztoztatni.

Egyik sem akart belőle kimenni; egyik sem akarta belőle a másikat kifizetni.

A bíró próbálta keresztben, hosszában elosztani közöttük a házat: Péternek adta a jobb szárnyat, Pálnak a balt, azon egy évalatt százszor összevesztek, akkor megcserélte őket s másik évben kétszázszor vesztek össze.

Akkor aztán úgy osztoztatta meg őket a bíró, hogy Péternek adta az egész emeletet, Pálnak az egész földszint. Egy hónap mulva Péter is Pál is ott volt a nyakán, bebizonyították kölcsönösen, hogy ők megvannak csalatva az osztály által; ekkor aztán a bíró Pétert tette át a földszinre, Pált helyette az emeletbe. Együttal megmondta nekik, hogy de ő neki ezután tájékára se jöjjenek többet, mert ő a mint meglátja őket a vármegeház egyik kapuján bejönni, a másikon rögtön kiszökik.

Megmaradtak tehát a kastélyban változatlanul s azontul csupán abban fáradoztak, hogyan keserithessék meg a másik félre nézve az otlakás élvezeteit.

Egyszer többek között Péter Pál nap közeledtével, mintha mind a kettő egy és ugyanazon gondolatot álmodta volna meg; következő meglepetést rendezének egymás számára.

Pál gróf ebédlő terme az emelet balszárnyán volt; Péter gróf tehát a névnap előtti éjszakán kőművest lakatost hozatott s a testvére ebédlője alatti szobából konyhát rögtönöztetvén, átütötte a fölötté levő padozatot s odavezetteté a tüzhely kéményét annak az ebédlőjébe.

Míg ő ezen mesterkedett, az alatt meg Pál gróf a kastély tulsó szárnyán keresztül fúratta a padimento-mot s ő meg konyhai moslák tölcsért rendezett a testvére látogató terembe le.

Egyszer aztán Pál azt vette észre, hogy a mint a vendégei előtt kinyitja az ebédlőjét, a füst úgy dül eljűk, mint a pokol torkából, Pétert pedig ugyanakkor egész társaságával együtt úgy öntik nyakon valami mosogató lével onnan felyülről, hogy jobban sem kell. Ezekből azt gondolhatná valaki, hogy a két gróf

halálosan gyűlölte egymást: — világért sem. Valahányszor elkeltt válniok, mindig belebetegedtek s mikor egyszer Pál gróf a vadászaton leesett a lováról s nyakát szegte; testvére félesztendő alatt bánatában és unalmában utána halt. — Valyon békében élhetnek-e a más világon?
K. M.

Ujmódi beretválás.

Egy segéd-tanító azon időből, midőn még Körösön az úgynevezett coquia szokásban volt, egy napon ebédjéhez régiség miatt megöszült kenyeret kapott. A segéd-tanító komoly képet csinál . . . beszóllítja a dárdaást, s szigorú arc kifejezéssel mutat a marczira.

— Vidd vissza — úgymond — e marczit ahoz a ki küldte volt őt, s mondd meg nevemben neki, hogy beretválja meg előbb s úgy küldje szinem elébe.

A parancs teljesítve lön. Azonban a tulajdonos sértve érezvén magát, felterjeszté e tárgyat tanácsos társai elé. A komoly urak kiestek szokott modorukból, s általános nevetés tört ki: annyi haszna azonban lett, hogy a segéd-tanító nem kapott többé emészthetetlen marczit.

Ugy hát nem kell.

Élt ezelőtt néhány évvel az alföldön egy uri ember, a ki ha valahol hivatalos volt ebédre; a házi ur mindig valamely bizalmas emberét ültette mellé, kinek kötelessége volt arra ügyelni, hogy ezüstkanál vagy más ilyesmi a csizmaszárba ne vándoroljon; mert ez a jó urnak már betegsége volt.

Egyszer Pesten ebédelt egy előkelő hotelben, hol nem ülvén mellette a mondott elővigyázati czélből senki, egy ezüst kanál a csizmaszárba került. Végre fölkel s kéri a pinczért hogy mivel tartozik?

— Leves 6 kr. hús 14 kr. tészta 15 kr. bor 12 kr. és egy ezüst kanál 6 ft. összesen 6 ft. 47 kr.

— Hogyan! az ezüstkanál 6 forint — kiált fel meg nem zavarodva a nemzetes ur, de iszen olyan drágán nekem nem kell; avval ki húzta a csizmaszárból s egész hideg vérrrel visszaadá a pinczérnek.

Téli öltözet.

A ki valaha Szolnokon lakott, bizonyosan ismerte Kauder urat, a ki télen nyáron mindig következetes kék frakkban és sárga nanking izében járt azzal a különbséggel, hogy télen egy pár jó prémes téli keztyűt akasztott a nyakába, azokkal védte magát a csipős szelek ellen.

Csillagzatára nézve szakálltörlesztő művész volt Kauder úr, ennél fogva szüntelen exmissiókban járt kelt az utcán s ha aztán ilyen csipős januári napokban valami jól feldécbundásított hazafi megszólítja onnan a melegből a gémberegt polgártarst : „nem fázik-e?” ilyenkor Kauder úr egész bántódott kedélylyel felelt vissza : „hogyan fázna? nem látja ön, hogy felvettem a téli keztyűt?”

Nyúl executio.

Dálnoki Gábor uram bátyám egy hét óta minden áldott reggel kilovagolt három kanagár kíséretében a fenyérre, s minden reggel része volt abban a boszús mulatságban, hogy ugyanazon rekettyésből rendesen fölverték egy vén nyulat az agarai, azt elhajtották egész a cserepcsúri csárdáig, ott a nyúl egyszerre elveszett, sem ember, sem agár nem talált rá többet. Ez így ment hat nap egymás után. A hetediken már megsokallta Gábor úr a tréfát, s kiküldé egyik vadász legényét előre a csárdába, hogy lessen rá, majd mikor a hajtás megindul, hová lesz az a nyúl?

Ismét abban a rendben történt minden, a hogy az előtt : a nyúl felugrott a rekettyésből, végig szaladt a buczkák közt, egyszerre oldalt csapott a csárda irányában s azzal eltűnt.

Ezúttal azonban rálestek, s meglátták, hogy ő kegyelme egyenesen felfutott a tyúkpadlásra, ott szokta magát rendesen meghúzni s nevette magában, hogy szaladgál ember és állat előre hátra, keresve a nyomát.

Megsípték, lehozták; mit csináljanak már most vele?

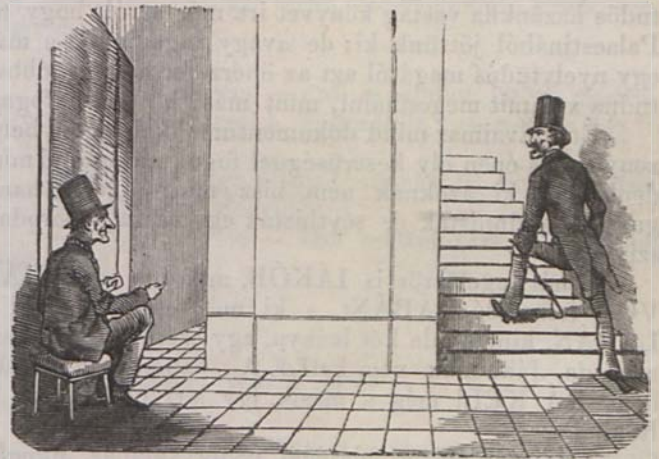
Ott rögtön a vadászurak törvényszéket tartának fölötte, s hogy jövőre esetekre nézve az egész nyúl-familiának példát szolgáltatassanak benne, azt itélték a delinquensre, hogy puskavesszővel reá huszonöt csapat-

tassék, s a gonosztevő azzal utnak bocsáttassék, tudtára adatván, hogy újabb elfogatás esetében nem kerüli el a sokkal fájdalmasabb megspékeltetést.

Nem jött az a nyúl többet arra a tájékra.

Félreértés.

Jegyszedő. Hohó!

Ur. Mi a?

Jegyszedő. Hová oda?

Ur. Ide a páholyba.

Jegyszedő. Kinek a páholyába?

Ur. Gróf Ypsilonfi páholyába.

Jegyszedő. Fizetett az úr?

Ur. Mi köze önnek hozzá?

Jegyszedő. Hát nem drámaíró az úr?

Ur. Micsoda gorombaság ez? én gentleman vagyok.

Jegyszedő. Bocsánatot kérek! Paszirt! Gentlemaneknek szabad ingyen járni a más páholyába; csak az íróknak nem; azokra vigyáznunk kell.

Összehasonlító nyelvészeti küzdemények.

Bajlódott velük Kakas Márton.

Azon czélből, hogy lássák, miképen nem csak boldonságokat tud ő összehifkálni, hanem valódi szilárd alapon nyugvó komoly tudományos buvárlatok elkövetésére is képes.

Dedikálva a finnistáknak, persistáknak, scythistáknak s minden más egyéb hajlandósággal bíró Ling Istványoknak.

„Tekintetes tudós kolléga urak.“

Tehetünk-e hasznosabb dolgot a magyar nemzetre nézve, mint a midőn szétjárunk a kerek világban s iparkodunk az idegen népek nyelveiben kipuhatolni mindazt, a mi a mienkhez hasonlatos volna, s ilyenformán atyafiságot kötünk azokkal, hogy majd ha valami véletlen örökséghez jutnak, mink is osztozhassunk abban.

Igen helyesen vagy on felosztva e dicséretes munka közöttünk aképen, hogy ne mindnyájan egy erdőben vadászunk, hanem egyikünk felvállalta a megholt nemzeteket, a másik az élőket; egyikünk a jeges tenger mellett lévő vademberek közt hódít, másikunk a scythiai pusztákat vándorolja be. Engedjék meg a tekintetes kollégák, hogy én csupa egyensúly kedvéért, és hogy a föld fel ne találjon billenni, hadd kereskedjem azon délnek eső vidékeken, miket a boldogabb időkben zsidóországnak neveztek.

Elismerem, hogy ez nem új gondolat, egy derék tudós hazánkfia vastag könyvet irt már arról, hogy mi Palaestinából jöttünk ki; de avagy tagadhatná-e meg egy nyelvtudós magától azt az önérzetet, hogy ő jobban tudna valamit megcsinálni, mint más? ha hozzá fogna.

Én szavaimat mind dokumentumokkal fogom bebizonyítani s épen oly keserűséggel fogok haragudni mindenkire a ki azoknak nem hisz, mint a hogy haragusznak a finnisták és scythisták egymásra háborodott szívvel.

Tehát legelőször is IÁKÓB, mikoron még dIÁK VÓT felkeresé LÁBÁnt, a ki már csak alig áll a LÁBÁN, kinek vala két leánya, egy szép meg egy csunya, de Jákobnak nem kellÉ A, hanem azt mondá, hogy RÁ KELl még a másik, így lett belőle Lea és Rákhel.

A testvérének a feleségei pedig valának *Magalát* és *Nebajod*; a mi már csak elég szép két magyar név, s mikor elvált a fiától REBEKA *rebegett az ajka*.

Mindhogy az égyptomi király nagyon sok követ FARAgtatott a zsidókkal annak idejében, arról neveztek őt el *Faraón*nak. Faraótól megszabadítá a zsidókat *Moses*, a ki azt mondá a manának MOST ESS. Ennek felesége vala *Czipra*, tudnillik nagyon *csifra*.

A jövendőmondó asszonyra azt mondták DEBORZAs, ezért lett az ő neve *Debora*; így nyerte a nevét *Judit* is e szóból JUJ DE ÚT! — LÓT neve támadt abból, hogy elfut-LÓT vala *Sodoma Gomorából*, a mi nyilván *Somogy* és *Gömör* vármegyék neveiből erede vala.

Hát a *filiszterek* neve mi lett volna más, mint *fules*

török? *Salmanassaré* = *Szalma nagy szár*, vagy is *nagy szalmaszár*, *Góliáthé* = *gólyaláb*?

Ama nevezetes három szót pedig, mit a láthatatlan kéz *Bélsászár* (*Béla császár*) falára felirt: MENE TEKEL UFARZIN egészen magyarán lehet olvasni ekép „*menjete el furulyázni*.“

Nem akarom emliteni *Nabukodonozor* nevének amaz ismeretes tréfás magyarozatát, mely szerint az ezen szóból származnék: „Ne bolondozzon az úr,“ mint a mely nyilván nem egyéb furfangos éleznél; a helyes magyarozat szerintem ez lévén: „*Nagybunkóvalhadonozóúr*.“

Csak e néhány példából is megítélheti a szakértő világ, mily eredménynyel sikerültek eddigi buvárlataim az összehasonlító nyelvészet *katakombáiban* (a mik szintén nem jelentenek mást, mint *Kata konyháit*) s mit lehet még tolem e téren reményleni? ha illő pártolásra és hálas elismerésre találók.

Halál előtti egyenlőség.

Régenten egy okos — bizonyosan sok szabad ideje volt s 9 órától esti 5 óráig nem segédeskedett — a halál előtti egyenlőséget számokkal igazolta be, és pedig a rangnak felül emeltségét megadva, azon egyszerű számítással azonban, hogy kinek-kinek adott számaint adta össze, így:

Zsidók és pórnépek érnek	9. összeadva = 9.
Iparüzők, kereskedők, írók még egyszer annyit	18. 1 meg 8 = 9.
Földes- és háziurak, egyszóval a tekintetesek még egyszer annyit	36. 3 meg 6 = 9.
Bárók, grófok, herczegek még egyszer annyit	72. 7 meg 2 = 9.
Fejedelmek még egyszer annyit	144. 1 + 4 + 4 = 9.

És így, hogy a halál ellen nincs orvosság, az orvosok megnyugtatósukra kellőleg és számtanilag kimutató.

Igaz

Hogy kell tudni futni annak, ki a nyulat el akarja fogni?

Felugrik a nyúl, s fut a hogy bir; — s azt mondja az egyik suhancz a másiknak:

— No, szaladj utána, fogd meg.

— Úgy ám, ha úgy tudnék futni mint a nyúl — mond emez.

— De öcsém, ha úgy tudnál futni, még akkor sem fognád el, mert mindig annyira lennél tőle, mint a hol megindultatok; hanem jobban kellene tudnod futni, akkor foghatnád el.

Sokat evő szörnyeteg.

Nézi a kis fiú sokáig, hogy küzd a nagytáti az orrával; kegyetlenül abrakolván azt valami nagy edényből furcsa illatu holmival. Mikor aztán végre bezáródik a tubákos pikszis, megszólal a kis szurkulus.

— Jól lakott már az orra, nagy táti, ugy-e?

Hogy el ne maradjon a többtől.

A gonosz csontok amott a collégiumban megharagudtak a séniorra s ősi szokás szerint azzal boszulták meg, hogy éjszaka hálósobájá elé seregelvén, felbögtek az álmából.

Ez már olyan rendes diák tempó, a mi hagyományképen száll firól fira.

Jövő szombaton aztán persze, valamennyi bennlakos múzsa czítálva volt az iskolai szék elé.

— Domine Varró László; kend is bögött a mult szerdán éjjel.

— Nem bögtem én nagytiszteletű úr, mert én aludni találtam akkor.

— Ne tergiversálódjék kend, hanem vallja meg, úgy is haszontalan minden kifogás: az egész quárta mind bögött, mind büntetést kap.

— No ha mind bögtek, s úgy is büntetést kapunk, hogy hát én se maradjak el a többtől, s ne essék ingyenbe a büntetés, hát most bögöm ki a rátámat: buh! buhúh!

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK.

Egy kazalból kiszedegette a túrpásztói tűzok.

A nő titka.

Csak kétszer sírt életében
Egész életében;
Egyszer sira bánatában,
Egyszer örömeiben.

Egyszer: mikor a menyasszony-
Koszorút feltette,
És mikor a drága, kedves
Férjét sirba tette.

Az azonban titok maradt
Egész életében,
Hogy mikor sírt bánatában
S mikor örömeiben?

Melyik lesz az a Móricz?

Othellót adták valahol. A velencei tizek főnökét egy derék mélyhangu férfit személyesíté, kinek ezen kezdődik a szerepe:

„Jöjj ide Mór!”

— Ugyan kérem — szól a jámbor nobili circumspectus aggodalommal a rendezőhöz: — melyik lesz itt az a Móricz?

Máskor meg egy primadonnának fel kell sóhajtani „Óh Mádrid, Mádrid!”

— Ugyan kérem — szól széttekintve — ki játsza Mádridot?

M E N D E M O N D A.

Az új évi köszöntökhöz. Két lapkihordó tanakodik egy szerkesztő előszobájában, hogy hová menjenek új esztendő köszönteni, hová né? Az egyik proponálja X. urat is.

— Oda ugyan bizony ne menjünk, mond a másik.

— De úgy segéljen! kiált föl az előbbi, azt már ki nem kerüli a *vén gazember*, hogy meg ne köszöntsük.

Furcsa hypotheca. Hol történt, azt nem mondom meg: elég az hozzá, hogy eként történt. Nagy urak kártyáztak együtt faerblit; ezer forint volt a *vizi*, másik ezer a *besszer*, harmadik ezer az *ausszi*, még egy ezeres *abincisizs*, ezer a *nixvizi*, az első *forpászolt*, a második *czupászolt*, a harmadiknál feküdt kinn két *sánta*, kezében meg volt két *csali*, az osztónál volt három *sánta* meg egy *csali* (óh be boldog ember, a ki azt mondja erre, hogy „nem értem”) a harmadik *hírott* két

ezerest, az osztó megadta s visszavágott négyet; amaz megtette a négyet s visszavágott nyolczat, emez megadta s visszavágott negyvenezeret. De már ennyi pénz nem volt a harmadiknál. S ha meg nem adhatja a *hírvást*, elveszti az egész *csukasszát*; világos jogai ellenére, a *code du faerble* megmásíthatlan szabályai szerint. Mit tegyen hát? Azt mondá, hogy pecsételjék le mind a két fél kártyáit, maradjon együtt a társaság, ő rögtön elfogja teremteni a hívott 40 ezer forintot. Azzal két tanu kíséretében elindult pénzt szerezni. Késő volt ugyan az éjszaka: éjfél után tizedfél óra reggel; hanem azért a takarékpénztárba be lehetett menni, a holott is az illető fél előadván, s hiteles tanúkkal is bizonyítván, hogy négy disznaja van s ő a *fórhand*, erre a csalhatatlan hypothecára rögtön megkapá a kívánt negyvenezer forintot s azzal be is sepré az ellene történt hívsókat megakadályoztathatatlanul.

Szép hegedűszóban mondott hírek.

○ Mindenfelé beszélnek, hogy egy privát tudós társaság van készülöben részvényekre. Éljen a konkurrenzia! — Az ujonczozás itt nem fogdosás utján fog menni, mint másutt, hanem önkénytes beállítás szerint. Mi is felecsapunk. Addig is kiadtuk a rendeletet Kakas Mártonnak, hogy készítsen egy alapszabályzati tervet az indítványozott egyesület számára, melyet az Üstökös jövő száma szerencsés lesz az érdeemes közönség elé terjeszthetni.

○ Budán Karácsony harmadik ünnepén egy ügyvédnek meggyuladt a háza, míg ő azt oltotta, az alatt egy fiatal ember, kire szobái felügyeletét bízta, értékebb tárgyakat onnan eltakarított; az égés után észreveszi az ügyvéd a kárt, rájön annak okozójára; mire a szerencsétlen fiatal ember föbe lövi magát. Egy nap alatt ennyi fátum csakugyan ezeregyéjszakai mesének is elég.

○ A multkori balletelőadás alkalmával egy jámbor kinézésű vidéki öreg ur nézi nagy gyanakodással a káprázatos csoportokat; mik úgy rugdálnak kézzel lábbal égbe földbe; végre bizonyosságot akarván magának szerezni valami kétsége felől, odafordul egyik lorgnettes szomszédjához:

— Ugyan ha szabad kérnem alásson: *micsodák ezek a tánczosnők nappal?*

Szerkesztői sub rosa.

— Vadonnatuj íreskőkép. Vannak dolgok, a mikre azt mondják a szerkesztők, hogy „savanyú a szőlő.” Nolo acerbum sumere.

— Teremfája és Hát kee? jók. Ki hagyta nyitva a pinczajtót? használható. A másokra nézve az a megjegyzésünk, hogy még a mi publikumunk nem igen nagyon érti a tót nyelvet. — A Füstölgo pipaszár és Szeretlek kedvesem parodiája kezdetnek jók, de még is úgy hiszszük, hogy szerző majd később még jobbakat fog küldeni: azokra tartogatjuk az ötvágyunkat. — Csak arra az egyre kérünk minden igaz hitű kereszttyént, hogy magánleveleket ne kívánjon tőlünk s a kéziratok visszaküldését ne

○ Hogyan csinálják a *nyírvizet*? — Flevágnak egy jó hajlós ágat a nyírfáról, beáztatják egy sós vízbe; lefektetik az embert a padra, s addig verik vele, míg ki nem jön a víz a szeméből. Ez a nyírviz.

Kapceziózus kérdések.

Találjon valaki jó magyar nevet erre a szóra: „garde des dames.”

(Felelet: „libapásztor.”) — (Szerk. majd adok!)

Az Üstökös távirati sürgönye!!

A magyar tudományos szkupstina elhatározta a számüzött „cz” visszahívását. A letett magányos „c” a Hölgyfutárba menekült fel. A közcsend még eddig nincs megháborítva. A volt miniszterium megmaradt s az új „cz”-nek hűséget esküdött. Többen gyanúra találnak okot s titkos megrohanástól félnek. A diadalmas párt részéről általános illumináció. A vesztos párt elhatározta magát, hogy végkép visszavonul és többé nem ir semmit.

Rébusz.

Az első számbeli rébusz megfejtése.

„De szép két lány ez a három.”